

staaende Reformer af Retspleien og Administrationen; men man havde jo altid dette for Øie, at man ved en saadan Ordning, som man meente egentlig kun skulde optages som midlertidig, burde bane Vej for en senere lettere Omdannelse i den Retning, som maatte siges egentlig at være stemmende med Grundlovens Tanke. Lands-thinget indskrænkede sig imidlertid ikke til at udtale sig stærkt og skarpt imod den kongevalgte Borgmesters Stilling, som den var tiltænkt ham af Folkethinget. Efter min Formening var det ikke forstandigt, at man saaledes gik videre, idet nemlig Modstanden, naar den var bleven indskrænket til dette ene Punkt, og naar den var bleven støttet af den ærebe Indenrigsminister, som jo stillede et Forslag i denne Retning til Sagens 2den Behandling i det andet Thing, muligens kunde have haft bedre Udsigter til at seire. Man gik videre og er i det andet Thing gaaet meget videre, idet man ikke blot har talt om det Selvmobstgænde i den Stilling, Folkethinget havde tiltænkt Borgmesteren, men dertil har føiet gjentagne og stærke Udtalelser om den Forvanskning, der skal finde Sted, naar man ikke tilstrækkeligt skarpt sondrer imellem det udøvende og forvaltende og det bevilgende og controllerende Element. Jeg maa sige, at det besværrer synes, at den ærebe Minister har ladet sig paavirke af disse stærke Udtalelser i det andet Thing i forrige Session, idet han i det Udkast, han forelagde i denne Session, har optaget Bestemmelser, der synes at stemme med disse Udtalelser, og forsaavidt er gaaet ud over, hvad han i forrige Session i Folkethinget erklærede at være villig til at gaae ind paa. Jeg finder nu, at hvad man saaledes har vedtaget i det andet Thing angaaende Forholdet mellem Magistrat og Byraad, er uheldigt. Det, at der sondres mellem det udøvende og det bevilgende og controllerende Element, er aabenbart theoretisk overmaade smukt og correct; der er endogsaa noget Storffilet deri; man mindes uvilkaarligt, ved at læse Lovforslagets § 2, om den næstførste Paragraph i vor Grundlov, men denne Storfflaethed overfor Forhold, som mange Stæder ere meget smaa, forekommer mig siundom at være — ja, jeg vil ikke gjerne bruge Ordet comiss, men

jeg kan i Diebliffet ikke finde noget andet. Imidlertid, denne stærke Forbring om den store Adskillelse har man troet at kunne faae tilfredsstillet ved, man har i alt Falb søgt og fundet en Trøst og Forsoning i Gjenoprettelsen eller Gjenoplivelsen af den gamle Magistratsinstitution. Det er nu høist mærkeligt, at man har kunnet finde Trøst og Forsoning heri. Der er Noget over 60 Kjøbstadcommuner her i Landet, jeg troer 67 eller 68. Af disse henved 70 Kjøbstadcommuner er der 9, hvor der findes Magistrat, det vil sige Raadmænd. Der findes kongelige Raadmænd i Helsingør, Roeskilde, Odense, Aalborg, Aarhus og Randers. Helsingør er den eneste By, hvor der findes en kongelig Raadmand, der alene er Raadmand, og han er bestemt til at døe, saasnart der bliver Vacance i denne Post. Desuden findes der i 3 Byer borgerlige Raadmænd, nemlig i Fredericia, Horsens og Viborg, og i hver af disse kun een borgerlig Raadmand. Det synes da virkelig, som det maa være Indflydelse fra disse enkelte Byer, Odense, Horsens o. s. v., der her have gjort sig gjældende. Vil man, som sagt, ansee Magistraterne for at være den Balsom, som skulde kunne læge det store Saar, som der frygtes for, at man vil tilføie de communale Forhold ved den Forandring, man er isærd med at indføre, saa maatte man dog have ventet, enten at der allerede fandtes Magistrater i de fleste Stæder, eller en Bestemmelse om, at der skulde dannes Magistrater i alle Communer. Det er dog virkelig næsten comiss at tale i høie Toner om det i høi Grad Forurosigende i at forvanske den naturligt giene Adskillelse mellem de forvaltende og de bevilgende Elementer, og søge Trøst derfor i Magistrater, men saa dog nøies med Magistrater i en Tiendepart af samtlige Kjøbstadcommuner. Men medens der, som sagt, nu kun findes Magistrater i et reent Mindretal af Byerne, saa er det dog ikke foreslaaet, at der skal være Magistrater. I den ærebe Ministers Forslag, saaledes som det blev forelagt i det andet Thing, var det gjort til en aldeles frivillig Sag for Byraadene, om de vilde have Raadmænd eller ikke; vilde de have dem, kunde de, og vilde de ikke, kunde de lade det være, og saasnart de bleve kjede af